

Vážená paní Bohuslavová,

níže si dovoluujeme zaslat avizované odpovědi na Vaše dotazy. Věříme, že níže uvedené informace Vám budou jasně deklarovat, že se naše vysoká škola nedopouští žádných z praktik či postupů, které jste ve svých dotazech uvedla. Charakter a formulace Vašich otázek totiž vzbuzuje dojem, že účelem Vašeho článku je vytvořit cíleně negativní obraz o naší škole. Pevně věříme, že toto nebyl Váš záměr a vycházela jste pouze z nepřesných a chybných informací, které Vám byly někým poskytnuty. I z toho důvodu Vás žádáme o zaslání Vašeho textu k faktické kontrole před jeho zveřejněním. Věříme, že po prostudování a využití našich odpovědí vznikne objektivní a vyvážený článek. V opačném případě budeme muset postupovat s péčí řádného hospodáře a aktivně chránit naše práva.

K otázce č. 1

si dovoluujeme odkázat na odpověď k otázce č. 4 a 7 a taktéž 5 a 8.

Otázka č. 2

Tato otázka vychází ze zcela nesprávného předpokladu. Je naprosto absurdní, že by 25 procent příjmů školy tvořily „pokuty, peníze ze smluvních sankcí a úroků z prodlení“, jak nesprávně presumujete ve své otázce. Pro školu ideální stav vypadá tak, že jak škola, tak studenti si plní své zákonné a smluvní povinnosti, a není tak důvodu pro žádné sankce. Vzhledem k tomu v žádném případě neplatí, že by škola byla na pokutách, sankcích a/nebo úrocích, jakkoliv závislá.

Pokud jde o hospodaření školy, odkazujeme Vás na dokumenty zveřejněné ve sbírce listin obchodního rejstříku, konkrétně „Výroční zpráva, účetní závěrka a zpráva nezávislého auditora za rok 2020“, k nim však poskytujeme následující vysvětlení. AMBIS vysoká škola a.s. (dále jen AMBIS VŠ nebo AMBIS) dosáhla hospodářského výsledku k 31. 12. 2020 po zdanění 37 984 tis. Kč. Ovšem tento údaj nelze posuzovat izolovaně v horizontu jednoho roku. Soukromá vysoká škola si musí zajistit prostředky na svoje financování a provoz. **Dle ust. § 39 odst. 4 Zákona o vysokých školách (dále jen ZVŠ) písm. d) už sama žádost o udělení státního souhlasu obsahuje údaje o personálním, finančním, materiálním a dalším zabezpečení činnosti soukromé vysoké školy a hned následující ust. § 40 odst. 1 ZVŠ stanoví soukromé vysoké škole povinnost zajistit finanční prostředky pro vzdělávací a tvůrčí činnost a následující odst. 2 cit. ust. ZVŠ dále stanoví, že soukromé vysoké škole může ministerstvo poskytnout dotaci na stipendia podle § 91 odst. 2 písm. e), podle § 91 odst. 3. Podmínky dotací, jejich užití a zúčtování se řídí obecnými předpisy pro nakládání s prostředky státního rozpočtu. **Prostředky na svoji vzdělávací činnost musí škola zajistit po celou dobu, nikoliv pouze po dobu jednoho kalendářního roku či zdaňovacího období, a tyto prostředky získává výhradně ze školného, kdy jinou možnost ani nemá – jak vyplývá ze zákona (viz výše) a např. i z aktuální výzvy Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR k podání žádosti o poskytnutí dotace soukromým vysokým školám na stipendia v roce 2022, jedná se pouze o dotace na ubytovací a sociální stipendia pro studenty, nikoliv na vzdělávání/výuku, tyto stipendia AMBIS VŠ tedy vyplácí přímo studentům.** AMBIS VŠ v některých letech dosahuje zisku, v některých letech je ve ztrátě, avšak své finanční povinnosti musí být schopna plnit stále. K výše uvedenému číslu vyjadřujícímu hospodářský výsledek za rok 2020 je tak třeba připojit další skutečnosti.**

- AMBIS současně k 31. 12. 2020 eviduje **neuhrazenou ztrátu minulých let ve výši 105 727 tis. Kč.**

- K 31. 12. 2020 AMBIS dále eviduje **příplatky mimo Základní kapitál ve výši 135 772 tis. Kč. Vlastníci finančně školu podpořili v letech, kdy společnost generovala ztráty a tyto prostředky budou muset být vlastníkům vráceny.**
- **Ze zisku se pokrývají ztráty minulých let.**
- **Hospodářský výsledek za rok 2020 zahrnuje také další výnosy nesouvisející se školným a plynoucí např. z programů celoživotního vzdělávání, z certifikace odhadců, plateb za individuální a firemní vzdělávací kurzy, konference, z poplatků za nadstandardní služby nad rámec řádného studia a školného, a to v celkové výši 30 849 tis. Kč.**
- Hospodářský výsledek je rozdíl mezi účetními výnosy a účetními náklady (nikoliv mezi příjmy a výdaji peněz). V této souvislosti považujeme za důležité zdůraznit, že **výnosy, a tedy i účetní zisk, zahrnují i neuhrazené školné.** Společnost eviduje k 31. 12. 2020 netto neuhrazené pohledávky ve výši **30 651 tis. Kč (brutto 48 744 tis. Kč, opravné položky –18 093 tis. Kč), přičemž vedení AMBIS VŠ se samozřejmě musí chovat s péčí řádného hospodáře.**
- **AMBIS musí investovat** značné finanční prostředky do zkvalitňování výuky, rozvoje distanční výuky, oprav a údržby budov, tříd, aul a vybavení – tedy do kvalitního zázemí pro studenty a jejich výuku – a to formou investic – tj. **uhrazená cena investice není zahrnuta v nákladech daného roku, ale společnost na ni musí mít hotovost** (peníze na běžném účtu), do účetnictví se pak promítá řadu let ve formě odpisů.

Více pak v odpovědi na otázku 5 ve spojení s otázkou 8.

Otázka č. 3, zda právní vztah mezi účastníky je vztahem spotřebitelským či nikoliv a k dalším otázkám

Jedná se o čistě právní otázku, proto si dovoluujeme odkázat mimo jiné na rozhodnutí NS ČR č.j. 33 Cdo 3805/2018, kdy ust. § 1810 OZ vymezuje smlouvy spotřebitelské jako smlouvy uzavřené prostřednictvím subjektů a v kontextu „podnikatelské činnosti“, přičemž ale podotýkáme, že dle ust. § 2 odst. 3 zák. 561/2004 Sb. je poskytování vzdělávání veřejnou službou.

I Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí sp. zn.: 33 Cdo 3805/2018 odkazuje a cituje i z rozhodnutí NS ČR sp. zn.: 33 Cdo 4532/2014, cit.: „studium na vysoké [ať již veřejné (§ 5 zákona č. 111/1998 Sb.), státní (§ 94 zákona č. 111/1998 Sb.) nebo soukromé (§ 39 zákona č. 111/1998 Sb.)] škole občané realizují ústavně garantované právo na vzdělání podle čl. 33 odst. 1 věty první Listiny základních práv a svobod publikované pod č. 2/1993 Sb. Čl. 33 odst. 2 Listiny pak určuje, že občané mají právo na bezplatné vzdělání v základních a středních školách podle schopností občana a možností společnosti též na vysokých školách.“

Pro úplnost uvádíme a citujeme legislativní odbor MŠMT adresovaný naší škole v návaznosti na naše dotazy týkající se ukončení studia na soukromé vysoké škole ze dne 16. 7. 2020 „Dále lze pro úplnost k problematice poplatků spojených se studiem na soukromých vysokých školách odkázat např. na usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 4361/12 ze dne 14. 1. 2013 a usnesení Nejvyššího soudu sp. zn.: 33 Cdo 4532/2014 ze dne 26. 10. 2016,“.

Z něhož dále citujeme následující:

Zákon č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách) v § 58 stanoví poplatky, které může požadovat veřejná vysoká škola v průběhu studia; jejich výši podle odstavců 1 až 5 ustanovení § 58 pro akademický rok má povinnost zveřejnit před termínem podávání přihlášek ke studiu. Výši, formu placení a splatnost určuje přitom statut vysoké školy. Poplatky

*spojené se studiem na soukromých vysokých školách stanoví soukromá vysoká škola ve svém vnitřním předpisu (§ 59 zákona o vysokých školách), což znamená, že nepodléhají žádné regulaci. **Tyto poplatky nepředstavují přímé (adresné) protiplnění za poskytnuté služby (zprostředkovanou výuku), vyjadřují podíl studenta na nákladech na vysokoškolské studium, a jejich smyslem není založit sociální překážku v přístupu ke vzdělání (viz důvodová zpráva k návrhu zákona č. 111/1998 Sb.).***

Je tak nepochybné, že stát má povinnost (odpovídající základnímu právu na vzdělání) zajistit podmínky pro poskytování vzdělání, kdy za tímto účelem vytváří vzdělávací systém, jehož součástí jsou veškeré školy, ať již státní, veřejné nebo soukromé. Jakkoliv o poskytování vzdělání jako veřejné službě hovoří výslovně pouze školský zákon, který neupravuje oblast vysokého školství, je nepochybné že při absenci obdobného ustanovení v ZVŠ lze tuto definici vztáhnout i na vysoké školy, kdy vysoké školy jsou součástí vzdělávacího systému na území ČR deklarovaného/zmíněného i v čl. 33 LZPS citují. „(1) Každý má právo na vzdělání. Školní docházka je povinná po dobu, kterou stanoví zákon. (2) **Občané mají právo na bezplatné vzdělání v základních a středních školách, podle schopností občana a možností společnosti též na vysokých školách.**(3) **Zřizovat jiné školy než státní a vyučovat na nich lze jen za podmínek stanovených zákonem; na takových školách se může vzdělání poskytovat za úplatu.**(4) Zákon stanoví, za jakých podmínek mají občané při studiu právo na pomoc státu.“

Vysoké školy jsou tedy stejně jako školy základní a střední součástí vzdělávacího systému státem vytvořeného, státem spravovaného (viz dále) **a není tak důvod, proč by poskytování vzdělávání na vysokých školách mělo být považováno za cokoli jiného než veřejnou službu.** Stát ve vztahu k vysokým školám upravuje podmínky a způsob, za nichž je vysokoškolské vzdělávání poskytováno, a to ve vztahu ke státním, veřejným i soukromým vysokým školám. Tak např. soukromá vysoká škola je oprávněna působit jako soukromá vysoká škola jen tehdy, pokud jí ministerstvo školství udělilo státní souhlas (§ 39 odst. 1 ZVŠ), studijní programy podléhají akreditaci Akreditačního úřadu zřízeného ZVŠ, vnitřní předpisy vysoké školy podléhají registraci ministerstvem školství atd. Stát dále na vysoké školy přenáší pravomoc rozhodovat vrchnostensky o právech a povinnostech uchazečů/studentů, kdy toto se týká opět vysokých škol bez rozdílu, tedy nejenom veřejných, ale i soukromých, kdy při tomto rozhodování vystupují v postavení orgánu veřejné moci a na jejich rozhodování se použije kromě ZVŠ také zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Dále si dovoluujeme citovat z nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 34/17

*„Ustanovení čl. 33 odst. 3 Listiny upravuje jednu ze základních zásad ústavní úpravy práva na vzdělání. Právo na vzdělání obsažené v čl. 33 Listiny je tradičně doktrinárně i judikatorně považováno za tzv. sociální právo. Kategorizaci odpovídá též systematika Listiny, když právo na vzdělání artikulované prostřednictvím čl. 33 řadí do hlavy čtvrté s názvem „Hospodářská, sociální a kulturní práva“. Pro sociální práva je typické, že ze své povahy vyžadují provedení zákonem. Tento princip je stanoven v čl. 41 odst. 1 Listiny, v němž je výslovně stanoveno, že uvedených práv, včetně práva na vzdělání podle čl. 33 Listiny, je možno se domáhat pouze v mezích zákonů, které tato práva provádějí. Ústavní soud ve vztahu k čl. 41 odst. 1 Listiny dovedl v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 2/08, že pojmovým znakem sociálních práv je „skutečnost, že nemají bezpodmínečnou povahu a je možné se jich domáhat pouze v mezích zákonů [čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod]. **Toto ustanovení dává pravomoc zákonodárci stanovit konkrétní podmínky realizace sociálních práv.... U sociálních práv lze konstatovat, že jejich souhrnným omezením je právě skutečnost, že nejsou, na rozdíl např. od základních práv a svobod, přímo vymahatelná na základě Listiny. Jejich omezenost spočívá právě v nutnosti zákonného provedení, které je ovšem zároveň podmínkou konkrétní realizace jednotlivých práv.**“*

Z téhož nálezu pak „V posuzovaném případě zřizování nestátních škol Listina v čl. 33 odst. 3 stanoví, že „Zřizovat jiné školy než státní a vyučovat na nich lze jen za podmínek stanovených zákonem; na takových školách se může vzdělání poskytovat za úplatu.“. Uvedené ustanovení je nutné chápat v širším kontextu čl. 33. V případě čl. 33 odst. 3 Listiny se podle názoru Ústavního soudu nejedná o samostatné právo zřizovat nestátní školy, jak se snaží dovést navrhovatelka, **ale o jednu z ústavních zásad specifikujících realizaci práva na vzdělání. Prostřednictvím této zásady, tvořící součást práva na**

vzdělání, ústavodárce vytváří prostor, aby zákonodárce využil při realizaci práva na vzdělání též nestátních škol. Nestátní školy tak představují subsidiární prostředek pro naplnění práva na vzdělání. Listina prostřednictvím uvedeného ustanovení vytváří prostor, aby nestátní školy tvořily část institucionálního uspořádání vzdělávací soustavy a podílely se tak na zajištění práva na vzdělání v náležitě kvalitě obsahu a formy vzdělávání. Uvedené interpretaci též odpovídá jazykový výklad čl. 33 odst. 3 Listiny, který podmiňuje zřizování jiných škol než státních a vyučování na takových školách zákonnou úpravou. “ A dále „Právo Evropské unie, jejíž pravomoc v otázkách všeobecného vzdělávání je pouze doplňková a uplatní se v rámci působnosti v oblasti volného pohybu osob (typicky při školní docházce dětí – rodinných příslušníků migrujících občanů EU), sice pokládá svobodu zakládat veřejná nebo soukromá vzdělávací zařízení za jedno z hledisek svobody podnikání, její výkon však podléhá souladu s vnitrostátními zákony členských států (čl. 14 odst. 3 Listiny základních práv EU), které mají plnou odpovědnost za obsah výuky a za organizaci vzdělávacích systémů a jejich kulturní a jazykovou rozmanitost (čl. 165 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie)“

Dále si dovoluujeme citovat z rozhodnutí NSČR 33 Cdo 3805/2018

„Tato charakteristika však chybí v případě studijních programů v rámci státního vzdělávacího systému. V první řadě stát při zřizování a udržování takového systému neusiluje o výdělečnou činnost, ale plní své povinnosti vůči vlastnímu obyvatelstvu v sociální, kulturní a vzdělávací oblasti. Zadruhé, dotčený systém je zpravidla financován z veřejných zdrojů, a nikoli žáky nebo jejich rodiči. Povaha činnosti není ovlivněna skutečností, že žáci nebo jejich rodiče musí někdy platit poplatky za výuku nebo za zápis, aby mohli určitým způsobem přispět na provozní náklady systému.“

Režim fungování soukromé vysoké školy je striktně upraven veřejnoprávním předpisem, a to zákonem o vysokých školách, který platí pro všechny vysoké školy bez rozdílu, jak uvedeno, pokud zákonodárce má na mysli speciální úpravu pro veřejné či pro soukromé školy, v textu předpisu je **to přímo uvedeno** návětem „veřejná vysoká škola ....“. Sám zákon ve svém ust. § 1 uvádí, že cituji „Vysoké školy jako nejvyšší článek vzdělávací soustavy jsou vrcholnými centry vzdělanosti, nezávislého poznání a tvůrčí činnosti a mají klíčovou úlohu ve vědeckém, kulturním, sociálním a ekonomickém rozvoji společnosti tím, že...“ Tentýž zákon vysoké školy teprve následně rozděluje na státní, veřejnoprávní a soukromé dle ust. § 2 odst. 7. Sám zákon předpokládá uplatnění i dalších ustanovení tohoto zákona na soukromé vysoké školy ve svém § 41 odst. 1 cituji „vnitřní předpisy soukromé vysoké školy stanoví, které orgány vykonávají působnost podle části čtvrté až jedenácté tohoto zákona.“

Pro posouzení právního vztahu jako spotřebitelského či nikoliv je i dle soudem preferovaného rozhodnutí NS ČR sp. zn.: 33 Cdo 3805/2018 třeba zkoumat řadu aspektů. Jedním z nich může být právní forma vysoké školy, kdy však sám fakt, že vysoká škola je založena ve formě obchodní korporace, k učinění závěru o spotřebitelském charakteru nestačí. Dále je dle NS ČR třeba zkoumat to, zda se jedná o veřejnou službu, k tomu výklad výše a dále např. i hospodaření vysoké školy, což souvisí právě s tím, že obchodní korporace je sice primárně zřizována k provozování výdělečné činnosti za účelem dosahování zisku, ale nemusí tomu být tak vždy. Je nepochybné, vzhledem k právní úpravě viz shora, že i soukromá vysoká škola je součástí veřejného vzdělávacího systému. I pro ni platí i nařízení vlády a další předpisy viz zdroj MŠMT <https://www.msmt.cz/vzdelavani/vysoke-skolstvi/legislativa>.

V této souvislosti připomínáme, jak shora uvedeno, že zřizovat jiné školy než státní a vyučovat na nich lze jen za podmínek stanovených zákonem. Na takových školách lze vzdělání poskytovat dle čl. 33 LZPS za úplatu, proti tomu stojí dokonce zákonná povinnost soukromé vysoké školy si zajistit zdroje financování (§ 40 ZVŠ) (k tomu viz níže). Poskytování vzdělání, byť za úplatu, není ani živností a je striktně regulováno, jak shora uvedeno, veřejnoprávním předpisem, udělením souhlasu působit jako

soukromá vysoká škola při splnění přesně definovaných podmínek. Na soukromou vysokou školu jsou kladeny státem další nároky včetně správního rozhodování a udělování akademických titulů.

ZVŠ svěřuje soukromým vysokým školám výkon veřejné moci v oblasti vysokoškolského vzdělání. Orgány soukromé vysoké školy působí proto v příslušných právních vztazích jako orgány moci veřejné a jako takové autoritativně stanovují práva a povinnosti podřízeným subjektům, typicky studentům. **Dochází tedy k naplnění definice veřejnoprávního vztahu, z čehož plyne, že právní vztahy vznikající při realizaci studia musí být tedy bez ohledu na druh školy, na niž je studium realizováno, nutně považovány za vztahy veřejnoprávní a není na ně možno aplikovat ustanovení o spotřebitelských smlouvách.**

Při uzavření Smlouvy o studiu se nadto nejedná o typický vztah prodejce zboží a neobeznámeného kupujícího či příjemce klasické služby, na jehož ochranu jako spotřebitele mají ustanovení o spotřebitelské smlouvě především sloužit. Nejedná se o „servis či koupi automobilu apod.“, jedná se o poskytování vzdělávání jako ústavně zaručeného práva na základě ZVŠ.

K tomu, zda se jedná o spotřebitelský vztah či nikoliv, pak škola z důvodu opatrnosti vznesla dotaz v této věci na Českou obchodní inspekci dne 23. 2. 2021 a odkazuje na odpověď ze dne 26. 3. 2021, kdy z dotazu školy je patrné, že jej činí jako soukromá vysoká škola a ani ČOI ve své odpovědi nikterak svůj závěr nerozlišuje podle toho, zda by se jednalo o soukromou či veřejnou vysokou školu a citujeme „**S ohledem na výše uvedené uzavíráme, že podle názoru České obchodní inspekce nevystupuje student ve vztahu k vysoké škole v pozici spotřebitele.**“

A konečně AMBIS VŠ k otázce posouzení tohoto aspektu odkazuje i na nedávná rozhodnutí OS Praha 8 sp. zn.: 26 C 330/2020 ve spojení s rozsudkem MS v Praze sp. zn.: **23 Co 293/2021** v jiném obdobném sporu, z nichž včetně řádného odůvodnění vyplývá, že soudem věc byla posouzena jako **nikoliv spotřebitelský právní vztah** a dále MS v Praze vyslovil svůj právní názor, že žalovaná není ani slabší stranou a dále uvedl, že v souladu s konstantní judikaturou, cit.: „*nevystupuje soukromá vysoká škola jako „dodavatel služeb“, nejedná se výlučně o podnikatele, který by soustavně prováděl samostatnou činnost vlastním jménem a na svoji odpovědnost za účelem dosažení zisku, z povahy vysoké školy vyplývá, že tato zabezpečuje přístup k vysokoškolskému vzdělání a získání vysokoškolské kvalifikace v akreditovaných studijních oborech a specializacích, stejně tak činí i soukromá vysoká škola, jako „nedílný článek nejvyššího stupně české vzdělávací soustavy“, prostřednictvím studia na vysoké škole (ať již veřejné nebo soukromé viz ust. § 1 ZVŠ) občané realizují ústavně garantované právo na vzdělání dle čl. 33 odst. 1 věty první Listiny základních práv a svobod publikované pod č. 2/1993 Sb., kdy dle § 58 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách) lze stanovit poplatky, které může požadovat veřejná vysoká škola v průběhu studia, stejně tak soukromá škola, kdy výši, formu placení a splatnost určuje statut či jiný dokument vysoké školy, resp. vnitřní předpis, kdy tyto poplatky nepodléhají žádné regulaci jak mylně dovodil soud I. stupně. **Tyto poplatky nepředstavují přímé (adresné) protiplnění za poskytnutou službu (zprostředkovanou výuku), vyjadřují pouze podíl studenta na nákladech na vysokoškolské studium a na jeho administraci, kdy smyslem poplatku není založit sociální překážku v přístupu ke vzdělání.**“ V této souvislosti uvádí, že jedním z poplatků je školné, a to v souladu s ust. § 59 ZVŠ, Studijním a zkušebním řádem školy (registrovaným předpisem MŠMT) a Smlouvou o studiu.*

Dokonce i v provázanosti na povinnosti ve vztahu k DPH je ve směrnici o DPH (2006/112/ES) zakotveno osvobození **vzdělávacích služeb**, a to v č. 132 bod 1. písm. i). Dále dle ust. §51 odst. 1 písm. h) zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je za splnění podmínek osvobozeno od daně bez nároku na odpočet daně právě „výchova a vzdělávání“. Co se rozumí dle tohoto zákona výchovou a vzděláváním ve vztahu k vysokým školám je uvedeno v ust. § 57 odst. 1 písm. c) téhož zákona, kdy

citujeme toto ustanovení:

„c) *vzdělávací činnost poskytovaná na vysokých školách*^{44a)}

1. *v akreditovaných bakalářských, magisterských a doktorských studijních programech,*
2. *v programech celoživotního vzdělávání uskutečňovaných podle zákona o vysokých školách,*
3. *v programech celoživotního vzdělávání uskutečňovaných jako Univerzita třetího věku,“*

Zároveň si k tomu dovoluujeme citovat i z důvodové zprávy, ze které je patrné, že ani tento zákon pro účely vzdělávání jako **specifické činnosti** nerozlišuje mezi veřejnou vysokou školou a soukromou vysokou školou „*Podle zákona o vysokých školách je od daně osvobozeno vzdělávání na vysokých školách. Osvobození od daně se týká jak státních, tak i soukromých vysokých škol. Osvobození se v případě vysokých škol vztahuje pouze na vzdělávací činnost uskutečňovanou v rámci akreditovaného studijního programu, tzn., osvobození se nevztahuje např. na přípravné kurzy k přijímacím zkouškám apod. Osvobození se vztahuje i na výchovu a vzdělávání v předškolních zařízeních a školských zařízeních podle zákona o v předškolních zařízeních a školských zařízeních.*“

Jak ze shora uvedeného vyplývá, vztah mezi školou a studentem nelze považovat za spotřebitelský vztah, na který by bylo lze aplikovat příslušnou právní úpravu na ochranu práv spotřebitele, zejména zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. K podrobnostem týkajících se konkrétního soudního sporu s Vámi uváděnou osobou se škola v souladu s doporučením právního zástupce školy nebude v této chvíli jakkoliv blíže vyjadřovat. Invektiva, kterou druhá část Vámi položené otázky odkazem na argumentaci advokáta studentky obsahuje, je samozřejmě absurdní a nezasluhuje jakéhokoliv jiného bližšího komentáře

Z uvedeného v současné době škola vychází. Pokud bude tato řešena do budoucna soudy odchylně, bude na toto reagovat v rámci změny smluvní dokumentace.

Otázka č. 5 ve spojení s otázkou č. 8

Před každým uzavřením smlouvy se počítá s níže uvedeným zvláště u osob, kteří chtějí studovat vysokou školu – k tomu jen § citace zák. 89/2012 Sb. § 4 odst. 1.

„*Má se za to, že každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka i schopnost užívat jej s běžnou péčí a opatrností a že to každý od ní může v právním styku důvodně očekávat.*“

K tomu si dále dovoluujeme citovat z rozhodnutí MS v Praze sp. zn.: 23 Co/293/2021 ze dne 3. 11. 2021 „zastává odvolací soud názor, že při uzavření smluvního vztahu soukromé vysoké školy a zájemce o studium oba vystupují ve zcela rovnoprávném postavení, kdy je na zájemci o studium, aby zvážil své finanční i časové či jiné možnosti a následně plnění svých smluvních povinností;“

A dále z téhož rozsudku: „*Žalovaná si zřejmě nesprávně vyložila obsah smluvního ujednání a nesprávně předpokládala, že pokud nebude „čerpat nabízené předměty studia“, že nebude nucena nic platit a nebude vázána smluvní dokumentací. Odvolací soud však odlišně od soudu I. stupně vychází ze zásady pacta sunt servanda, tedy je třeba respektovat obsahu uzavřených smluv a smluvních ujednání účastníků“*
K tomu škola opět podotýká svou zákonnou povinnost si zajistit zdroj příjmů.

Podotýkáme, že jednak řada lidí ve stejném postavení na „prahu“ života nestuduje vysokou školu, uzavírá pracovněprávní vztahy, smlouvy o úvěrech a další smlouvy, a to zcela v souladu se zákonem. I oni musí dodržovat pracovněprávní povinnosti, jakož i další povinnosti vyplývající z jimi uzavřených smluvních vztahů. Otázka na redakci by spíše byla opačná, tj. jaká, kromě dosažení zletilosti dle právního řádu a s tím souvisejí i odpovědnosti ve smyslu ust. 30 odst. 1 NOZ, kdy zletilostí se stává taková osoba plně svéprávnou, by měla být rozlišovací kritéria mezi např. 19letým zaměstnancem, u kterého se nikdo nepozastaví, zda má či nemá dodržovat např. pracovní povinnosti, je odpovědný za škodu dle zákoníku práce apod. a mezi uchazečem uzavírající smlouvu o studiu? Podotýkáme také, že řada takto starých uchazečů zcela jistě disponuje řídičským oprávněním s nutností dodržovat pravidla silničního provozu a nést následky v případě jejich porušení, a to nejen občanskoprávní, ale i v oblasti správního či dokonce trestního rozhodování. Předpokládáme také, že Vaše redakce nejedná diskriminačně a i takto staré osoby zaměstnává a uzavírá s nimi příslušné smlouvy opět se všemi důsledky z toho vyplývajícími. Zároveň uvádíme, že mezi uchazeči je řada poměrně starších ročníků narození.

Dále v návaznosti na shora uvedené, pokud uchazeč nejedná v souladu se smlouvou, porušuje tím uzavřenou smlouvu (a i § 63 odst. 2 ZVŠ) s následky z toho vyplývajícími tak jako u jiných závazkových vztahů. V mnoha případech stejně staří lidé uzavírají, jak shora uvedeno, i pracovněprávní a další smlouvy, kdy **jsou plně odpovědní za plnění svých povinností** a jsou si přesně vědomi i toho, jaké jsou následky v případě porušení smlouvy, a to již v době uzavírání smlouvy, jak shora uvedeno.

Dokonce pokud uchazeč, přestože smlouvu uzavřel za jasně daných podmínek, např. nedisponuje částkou na školné, smlouva umožňuje takovému uchazeči si požádat o individuální splátkový kalendář či dokonce smlouva umožňuje, aby z důvodů zvláště zřetele hodných rektor povolil výjimku v otázce výše školného.

Pokud však uchazeč či student, i přes uzavřenou smlouvu, tuto nedodržuje, škola v žádném případě nezahajuje bez dalšího s takovou osobou soudní spor. I v době, kdy tato osoba sama porušuje smlouvu, má celkem 5 příležitostí, jak situaci napravit:

1. První upomínka školy (bez jakýchkoliv sankcí).
2. Druhá upomínka školy (bez jakýchkoliv úroků z prodlení či smluvní pokuty).
3. Pokud je i dále nečinná a/nebo dále porušuje smlouvu, nezbývá škole, na což je i uchazeč upozorněn, než situaci řešit právní cestou. Ta pak zasilá kvalifikovanou předžalobní výzvu a následně, pokud je stále druhá smluvní strana nečinná, i zpravidla další dvě e-mailové výzvy.

Není to škola, kdo smlouvu porušuje, ale uchazeč/student. Kdo smlouvu neporušuje, nehrozí mu ani zajišťovací a preventivní institut smluvní pokuty či úroků z prodlení, které jsou uplatňovány v souladu se zák. 89/2012 Sb. ve spojení se smlouvou až dokonce po druhé bezvýsledné upomínce školy a v důsledku porušení smlouvy druhou smluvní stranou. Je to následek chování osoby porušující smlouvu, kterou sama uzavřela. Smlouvy se mají dodržovat a pokud ji strana porušuje, musí počítat s následky, kterých si musí být vědoma z obsahu jí uzavřené smlouvy.

Sjednání smluvní pokuty dle ust. § 2048 a násl. zák. 89/2012 Sb. je obecně vzato upozorněním dlužníka na význam, který **věřitel přikládá splnění smluvené povinnosti** (citace ASPI), kdy připomínáme, že se jedná o soukromou vysokou školu, která si sama musí a je ze zákona dokonce povinna zajistit zdroje příjmů, je tedy evidentní, že je nutné, aby si zajistila včasné úhrady poplatků spojených se studiem. Škola je povinna si zajistit zdroj příjmů, je to nutnost vyplývající ze zákona, a to pro vzdělávací a tvůrčí činnost. Jeho stanovení je pak sjednáno v souladu se zákonem č. 89/2012 Sb. Škola musí již s předstihem zajistit dostatečný počet pedagogických pracovníků splňujících akreditační standardy tak, aby mohla studentům, s nimiž uzavřela smlouvu, poskytnout vzdělávání v rozsahu stanoveném akreditací. Těmto pedagogickým pracovníkům (profesorům, docentům, odborným asistentům s doktorským vzděláním a odpovídající vědeckou a publikační aktivitou) musí Škola garantovat jistotu

zaměstnání, tedy příjmu, pedagogického a vědeckého působení na delší dobu. Dále musí zajistit dostatečné prostory pro výuku, což klade značné nároky na plánování a zabezpečování těchto prostor, jakož vynakládá i další výdaje. Většinu nákladů k zabezpečení výuky po materiální i personální stránce musí škola zajistit s předstihem na další období a vychází při jejich kalkulaci z důvodně očekávaného počtu studentů a nemá tak již v případě, že se student rozhodne své studium ukončit, možnost tyto náklady snížit. Zároveň si škola dovoluje citovat z usnesení Ústavního soudu ČR IV.ÚS 4361/12 ze dne 14. 1. 2013 „Potřeba soukromé vysoké školy mít v předstihu zajištěno své fungování i po ekonomické stránce je pochopitelná a smluvní ujednání zabraňující svévolnému předčasnému ukončení studia u stěžovatelky sleduje rozumný cíl.“

Pokud by nedocházelo k řádnému placení školného, neměla by škola z čeho a jak hradit výdaje spojené se vzděláváním, jak hradit pedagogy a další výdaje, jak uvedeno shora, zároveň je ale povinna poskytovat vzdělávání. Zde se nejedná typicky o soukromoprávní vztah, škola nemůže v důsledku neplacení ukončit bez dalšího studium (oproti běžným soukromoprávním smlouvám), i na toto se vztahuje postup dle zákona o vysokých školách. Škola nemůže ukončit studium (a smlouvu) tím, že by využila jednu z možností danou OZ pro ukončení závazkového vztahu např. tím, že by od smlouvy odstoupila, smlouvu vypověděla bez souvztažné návaznosti na studium podléhající regulaci apod. Přijetí do studia je striktně dáno ZVŠ, stejně tak ukončení studia je možné jen z důvodů **taxativně** uvedených v ust. § 55 a násl. ZVŠ. Dle ust. **§ 63 odst. 3 ZVŠ je povinností studenta hradit poplatky spojené se studiem**, mezi něž patří i školné, a to i bez ohledu na smlouvu.

Ve vztahu ke studentům, popř. uchazečům o studium, škola postupuje plně v souladu s právními předpisy a není pravdou, že by svým jednáním „dostávala studenty do finanční tísně“, jak nesprávně presumujete ve své otázce. Zároveň je patrné, že AMBIS se svou činností nepochybně nikterak neodchyluje od jakékoliv jiné, obdobné, soukromé vysoké školy. AMBIS nepřijímá žádné studenty na začátku jejich života, ale nejdříve až po dovršení jejich plnoletosti, kdy jsou na ně právním řádem České republiky kladeny stejné podmínky jako na každého dospělého svéprávného člověka, a to dokonce i v dikci trestně právních předpisů se všemi sankcemi z jejich porušení plynoucími (trest odnětí svobody nevyjímaje).

Otázka č. 6

Poplatky spojené se studiem jsou uvedeny v čl. 14 Studijního a zkušebního řádu ze dne 2. 8. 2017 ve znění ze dne 6. 12. 2017. Tento vnitřní předpis byl registrován v souladu s ust. § 41 odst. 2 ve spojení s ust. § 36 ZVŠ dne 31. 8. 2017 pod č.j. MSMT – 18960/2017-5 ve spojení s registrací ze dne 11. 12. 2017 pod č.j. MSMT – 33714/2017-2, kdy z tohoto škola cituje čl. 14 odst. 1 „*Student vysoké školy je povinen uhradit příspěvek na pokrytí nákladů souvisejících se studiem (dále jen „školné“)* v souladu s § 59 zákona, **v souladu se smlouvou o studiu**, v souladu s tímto vnitřním předpisem vysoké školy a předpisem rektora o poplatcích.“ Dále je úprava poplatků spojených se studiem upravena vnitřním předpisem, a to Statutem školy ze dne 9. 10. 2017 registrovaný pod č.j. MSMT – 23840/2017-6, kdy citujeme čl. XV odst. 1 „studium v akreditovaném studijním programu uskutečňuje Škola za úhradu“. Odst. 2 „*Výši poplatků spojených se studiem oznamuje Škola každoročně do konce dubna pro zimní semestr příštího akademického roku, do konce října pro letní semestr stávajícího roku. **Výši poplatků za studium, způsob a termíny úhrady stanoví smlouva o zajištění výuky, která je s uchazečem uzavírána před zápisem do studia.***“ Vnitřní předpisy podléhají, jak shora uvedeno, registraci MŠMT a pokud by byly v rozporu se zákonem, citují ust. § 36 odst. 3 „*Odporuje-li vnitřní předpis veřejné vysoké školy zákonu nebo jinému právnímu předpisu, ministerstvo žádost o registraci zamítne.*“ Toto ustanovení se použije dle ust. § 41 odst. 2 ZVŠ pro registraci vnitřních předpisů soukromé vysoké školy a jejich změn. S těmito předpisy se každý uchazeč může seznámit na internetových stránkách školy.

Pro úplnost uvádíme, že Sazebník poplatků spojených se studiem je veřejně dostupný na úřední desce školy (vč. elektronické úřední desky na webových stránkách školy), jak jste se sama přesvědčila na naší únorové schůzce.

Otázka č. 4 a 7

S ohledem na probíhající soudní spory s uváděnými osobami, nebudeme v souladu s doporučením právního zástupce školy v této chvíli komentovat jakékoliv podrobnosti, jež mají přímou souvislost s vedenými soudními spory. Škola v jednotlivých případech vždy postupuje v souladu s právem a zejména oprávněnými zájmy studentů, kteří na škole studují, plní si své povinnosti a logicky očekávají, že škola bude plnit zase své povinnosti, které má vůči nim.

Je vhodné si také uvědomit, že o výsledcích sporů nerozhoduje škola, nýbrž toliko a pouze nestranný a nezávislý soud.

Doplnění k otázce č. 4:

Škola se nemůže vyjadřovat ke konkrétním případům s ohledem na GDPR, na což jsme opakovaně upozorňovali. Můžeme však uvést, že obor psychologie managementu nebyl nikdy nabízen. Součástí studijních oborů jsou ale tzv. zaměření. Zaměření si studenti volí po prvním semestru studia. Zaměření se skládá z několika předmětů, které si postupně, každý semestr, volí student k povinným předmětům. Tato zaměření, tedy i zaměření psychologie managementu, se otevírají podle zájmu ze strany studentů. Minimální počet studentů pro otevření zaměření je 20. S tím jsou uchazeči seznámeni v příloze smlouvy o studiu.

Otázka č. 9

Bohužel došlo k situaci, kdy se (nejen) facebookové stránky staly obětí opakovaného útoku jisté nejmenované osoby, která sleduje pro nás neznámé cíle (ať už své či třetí osoby). Pod návalem těchto útoků zahrnujících lživá, dehonestující a zavádějící tvrzení vůči naší škole přestaly předmětné stránky plnit svůj účel, který pro studenty měly mít, a staly se tak veřejným prostorem pro prezentaci osoby, která s naší školou nemá nic společného.